

polovica meje morje, katero je tudi njih glavna kup-
čijska cesta.

Zato je moje mnenje, in mislim, da je mnenje vsa-
cega mislečega Slovenca to, da se sami niti literarno,
niti materijalno, niti politično vzdržati ne moremo. To
mnenje sem slišal tudi iz ust prostih Slovenskih kmetov
in delavcev, ki iz skušnje vedó, da na Hrvaškem, Sla-
voniji itd. odpira se jim veliko več trgovine in zaslužka,
kakor pa na nemško stran.

Nekateri se sicer bojijo, da bi nam Hrvatje slov-
nice hrvaške kakor pištole na prsi ne nastavili. A to je
smešen strah; Hrvati niso Nemci, ampak naši bratje;
ni dvombe, da bi se ž njimi porazumeli; Hrvatje dobro
vedó, da nas tako dobro potrebujejo, kakor mi njih,
zato se bodo premislili, predno nas razžalijo; slednjič
pa nimajo nobenega pametnega razloga, z nami trdo
postopati. In recimo, da bi mogli, je vendar to gotovo,
da med Jugoslovani Slovenci ne bomo tisti narodič, ka-
kor smo v primeri z Nemci; med Jugoslovani bi naš
glas tudi kaj veljal.

Ker bi Slovenec ne zgubil svojega maternega je-
zika, bi potem vsak izobražen Slovenec znal sloven-
skega in hrvaškega, kar mu bo le na veliko korist,
kajti kam hočejo naši izšolani mladenči stopiti v prakso?
Mar na Nemško ali na Laško? Ne; tam imajo takih
sami že več ko preveč.

Pač pa bo v slovanskih pokrajinah Turčije inteli-
gencije treba, ako se tam enkrat slovanski narodi Tur-
škega jarma tako ali tako osvobodijo, vsaj kakor je
dozdaj ondi bilo, ne more dalje biti. Tam se bodo za-
čele zidati železnice, vstvarjati šole, oživljati kmetijstvo,
obrtnija in trgovina itd.; našli bodo tam svoj kruh naši
inženirji, telegrafisti; ustanovile se bodo niže in više
šole, iskali bodo jugoslovanskih učiteljev; s civilizacijo
se bo kmalu začela čutiti tudi potreba zdravnikov, od-
vetnikov, političnih in sodnijskih uradnikov. Tudi naša
obrtnija bi našla tam kupca in vedno bolj se bo čutila
tudi za slovenskega meščana in tržana potreba, da se
nauči hrvaški (srbski).

To vse — bodeš mi rekel, dragi prijatelj — so
lepi uzori (ideali), kateri izvirajo iz srca „Gefühlspo-
litikerja“. — Pa reci mi, kar hočeš, tega mi vendar
ne bodeš odreči mogel, da uzori moji vendar niso čisto
jalove domišlije, — da taka slovenska politika je
zdrava, da namerava le blagor naroda našega, pa da
je tudi skozi in skozi lojalna, kajti ona ne sega čez
meje Avstrijske, ona se giblje le na zemlji, — ki je
last Habsburške dinastije, kateri tudi so Hrvatje tako
udani, da so za njo že potoke krvi prelili. Slavna priča
tega je — ban Jelačić leta 1848!!

Raznotere opazke

narodnega humorista o Bosniški ustaji.

Zaseženo.

Zaseženo.

Pogled na Turško bojišče.

Zaseženo.